

Ds Wijtze Ekker

Gemeente van Christus,

ATK: 9 juni 2013

Er zit iets ongerijmds in.

Wij zijn toch een gemeente van de levende Heer! Jezus leeft en wij met Hem!

En toch komt ons vandaag uit de poort van het stadje Naïn een rouwstoet tegemoet.

Op de baar, onder de witte doek ligt een jongeman.

Net volwassen is hij misschien. Maar hij is dood...

En zeker als je zo jong bent, is dat extra triest.

Hoe het kwam, staat er niet bij.

Misschien een ongeluk of een ziekte.

Maar nou ja ... wat doet dat er toe ...

Hij is dood. En dat is onomkeerbaar.

De baar, waarop zijn dode lichaam, wordt gedragen door burens en vrienden.

Voor de stoet uit loopt zijn moeder lezen we.

De ogen dof, het hart verdoofd van verdriet.

Hij was haar enige jongen! En zelf is ze al weduwe.

Ze heeft niemand, die voor haar opkomt. Geen man, dus ook geen inkomen.

En nu is ook haar kind, haar enige zoon weggefallen.

Het kan gewoon niet waar zijn, denkt ze.

Dit is een kwaadaardige droom...

Maar ze weet wel beter. Elke stap brengt haar dichterbij de begraafplaats.

Verderop bestaat de stoet uit mensen van Naïn. Ze zijn bijna allemaal uitgelopen.

Want dit overlijden heeft op iedereen een diepe indruk gemaakt.

Langzaam trekt de stoet verder...

En dan zien we van de andere kant ook een stoet mensen dichterbij komen.

Een totaal ander gezelschap, dat wel!

Het is Jezus, met een kring van leerlingen om zich heen.. en daarachter een grote groep van mensen, die Hem nalopen. Opgetogen zijn ze over zijn verhalen en wonderen. Enthousiast trekken ze met Jezus mee.

Twee volkomen verschillende gezelschappen, die elkaar daar tegenkomen.

De stoet van het leven en de stoet van de dood.

Wie gaat er nu opzij? Wie moet er nu aan de kant?

Nou ja, uit piëteit voor de dood hoor je natuurlijk een rouwstoet voor te laten gaan.

De leerlingen, die voorop lopen, maken al ruimte.

De dood heeft immers voorrang.

Maar Jezus gaat voor de dood niet opzij.....!

Stelt u zich dat eens voor.... **Jezus gaat voor de dood niet opzij.**

Hij zegt: "Ik ben de Opstanding en het Leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven".

Aan het hoofd van de éne stoet loopt Jezus.

Aan het hoofd van die andere stoet loopt die huilende moeder.

En dan komt het: dan zegt ons tekstgedeelte....

"En toen de Heer haar zag, werd Hij met ontferming, met medelijden over haar bewogen en Hij zei tot haar: "Weeklaag niet meer"....

Jezus ziet haar dus! Hij ziet haar verdriet!

Hij is "met ontferming bewogen".

Zijn hart stroomt vol van liefde en medelijden voor deze vrouw.

Als het kwaad ons treft, denken wij vaak: waar is God nu?

Hoe kan God dit nu toelaten? Weet God nog wel van mij af?

Interesseert Hij zich wel voor ons? Wat merk je daar nu van...?

In deze geschiedenis zien we iets van een antwoord.
Want God is niet anders dan zijn Zoon, Jezus Christus.
Integendeel! God is juist in Hem naar ons toegekomen om ons te laten zien wie Hij is en hoe Hij over ons denkt.

Daarom kunnen we in dit verhaal zien, hoe God tegenover ons verdriet staat.

Hij ziet het. Hij is met ontferming over ons bewogen.

De bijbel zegt, dat God al onze tranen ziet.

Dat Hij ze bewaart in zijn kruik – zegt Psalm 56 – ze noteert in zijn boek.

En in een andere psalm zegt degene, die bidt, tegen God:

“Gij ziet het, want Gij aanschouwt moeite en verdriet, om het in Uw hand te leggen”.

Niet voor niets vinden we in de psalmen zo veel gebeden van mensen, die met hun nood, hun pijn, hun verdriet naar God toegaan.....

Ja maar.... zeggen dan de tegenstemmen, ook in ons eigen hart... ja maar...

als God werkelijk met ons bewogen is, waarom doet Hij dan niets aan het kwaad, dat ons treft?

De Amerikaanse rabbijn Harold Kushner schreef over die vraag een bestseller:

“Als het kwaad goede mensen treft”.

Hij zegt in dat boek: er zijn twee mogelijkheden:

1. God is werkelijk almachtig en Hij is de oorzaak van alles, wat er in de wereld gebeurt.

Maar als dat waar is, wat moet je dan met de concentratiekampen, met al die ellende in Syrië. Dan wordt het toch wel erg moeilijk om nog te geloven in Gods liefde en goedheid, in zijn integriteit.

2. God is wel echt met ons bewogen; Hij lijdt met ons mee, maar Hij kan er niets aan doen. Machteloos moet ook Hij toezien hoe het kwaad in de wereld toeslaat.

Rabbijn Kushner kiest dan zelf voor de tweede mogelijkheid.

Een machteloze God, die ons wel liefheeft, maar helaas niet echt in staat is om het kwaad bij de staart te grijpen.

Maar, gemeente ... in de Bijbel ontmoeten we een héél andere God.

Niet een God, die als een almachtige tiran, de veroorzaker is van alle ellende en pijn in de wereld. Ook niet een God, die wel vol liefde en medelijden is, maar in feite niets anders kan doen dan machteloos langs de zijlijn toezien.

In de Bijbel ontmoeten we een God, die **zo** met ons bewogen is, dat Hij **zelf** naar ons toegekomen is in Zijn Zoon Jezus Christus.

Een God, die midden ónder ons is komen wonen.

Een God, die gekomen is om ons lijden te delen en te dragen.

Midden in onze onheilgeschiedenis, is Hij een geschiedenis van heil begonnen.

Dat is de betekenis van de komst van Jezus Christus naar deze aarde.

Zijn grote offensief tegen de kwade machten van zonde en ziekte, lijden en dood.

En weet u, als de **Koning Zelf** er is, ja, dan **moet** het **Koninkrijk** wel heel nabij zijn.

Niet voor niets wordt Jezus' prediking samengevat met de woorden: “Het Koninkrijk der Hemelen is nabij gekomen”.

Daarom verkondigt Jezus niet alleen het Koninkrijk van God; nee, Hij laat er ook iets van zien in de wonderen en tekenen, die Hij doet.

Want die wonderen zijn natuurlijk geen mirakelen, die bedoeld zijn om de mensen schaakmat te zetten. Jezus heeft juist geweigerd om zijn wonderen daarvoor te gebruiken. Niet voor niets worden ze in de Bijbel “tekenen” genoemd.

Het zijn “tekenen” van het Koninkrijk.

Flitsen en signalen, die iets laten zien van hoe het worden gaat, als Gods Rijk definitief doorbreekt.

Nu zegt Jezus tegen deze weduwvrouw: “Je hoeft niet meer te huilen”.

Straks zal God alle tranen van onze ogen afwissen.

Nu zegt Jezus tegen deze jongen uit Naïn: “Jongen, Ik zeg je: Sta op!”

Straks als de bazuinen klinken en de grote reveille wordt geblazen, zullen we allemaal opstaan. Dan om nooit meer te sterven.

“En de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geklaag, noch moeite zal er zijn, want de eerste dingen zijn voorbij gegaan”.

Rabbijn Kushner heeft dus wel een beetje gelijk.

Terecht zegt hij, dat de God van de Bijbel niet een almachtig tiran is, die de oorzaak is van alles wat er gebeurt, en dus ook van alle kwaad.

Maar dat hij God voorstelt als een machteloze God, die tot zijn spijt niets anders kan doen dan lijdelijk toezien hoe het kwaad tekeer gaat... dat had hij beter kunnen weten. Ook al baseert hij zich alleen maar op dat gedeelte van de Bijbel, dat wij OT noemen.

Nou moet ik toegeven, dat het in het NT wel veel duidelijker wordt....

Dat de God van de Bijbel een bewogen God is, die Zijn liefde voor ons heeft bewezen in Zijn Zoon Jezus Christus.

Hoe vaak staat er niet van Hem, dat Hij met ontferming bewogen was als Hij de mensen zag met al hun nood.

Daarom werd Hij één van ons.

Daarom deelde Hij onze nood, droeg Hij onze zonden, nam Hij ons lijden op Zich, aanvaarde Hij onze dood. Midden in onze aardse werkelijkheid stelde Hij Zijn tekenen, die heen wijzen naar Zijn toekomst.

De schare heeft daar iets van begrepen – zo lezen we.

De mensen zijn diep onder de indruk van wat is gebeurd.

Ze verheerlijken God en zeggen": "een groot profeet is onder ons opgestaan"

En: "God heeft naar Zijn volk omgezien". Hij heeft zich om zijn volk bekommerd.

Dat woord "omzien naar", bekommeren is een belangrijk woord. Het komt in de Bijbel veel voor, ook al in het OT.

Bijvoorbeeld: als God Mozes naar de Israëlieten stuurt om hen uit Egypte te leiden.

Dan staat er in Exodus:

Het volk nu geloofde, en toen ze hoorden dat de Here naar hen had omgezien en hun ellende zag, knielden zij en bogen zich neer...

God ziet naar zijn volk om: Hij geeft verlossing uit het slavenhuis.

Bijvoorbeeld ook in het boek Ruth, waar staat dat Naomi weer terugwil naar haar eigen land, naar Bethlehem.

Want zij had in het veld van Moab vernomen, dat de Here naar zijn volk had omgezien, door hun brood te geven.

God ziet naar zijn volk om: Hij geeft brood in Bethlehem.

En dan in Ezechiël, waar God er zich over beklagt, dat de leiders van Israël geen goede herders zijn voor het volk.

Daarom zegt Hij: " *zie, Ik zal zelf naar mijn schapen vragen en naar hen omzien, zoals een herder naar zijn kudde omziet.*

God ziet naar zijn volk om, Hij bekommert zich erom: Hij geeft de goede herder!

Ook in het **NT** staat het woord nog heel vaak.

"Ik was ziek en in de gevangenis, en gij hebt Mij bezocht/ naar Mij omgezien."

En Jacobus zegt in zijn brief: "Zuivere en onbevleete godsdienst voor God de Vader is: omzien naar weduwen en wezen in hun druk.

Het omzien van God naar ons, betekent dus voor ons de opdracht om naar elkaar om te zien. In het bijzonder naar de zwakken in onze samenleving.

Als gemeente van Christus zijn we geroepen een dienende, diaconale en pastorale gemeenschap te zijn...

Tenslotte nog twee dingen.

Het eerste is dit.

De opwekking van de jongeling van Naïin is er een teken van, dat de dood niet de grens is voor de ontferming van Christus. Die ontferming van Christus houdt dus niet bij de dood op! En dat geldt ook voor hen, die wij liefhebben, maar aan de dood moesten verliezen.

Die bevinden zich niet buiten het bereik van Zijn ontferming!

Ieder, die in Hem gelooft, zal eens opstaan in een vernieuwde schepping.

De dood heeft niet het laatste woord.

Natuurlijk zijn wij verdrietig als de dood toeslaat.

Maar blijven wanhopen... of denken, dat nu alles voorbij is... dat hoeven we niet te doen. Want God laat niet los het Werk, dat Zijn hand aan ons begonnen is.

In Christus heeft Hij naar ons omgezien en dat kan door niets of niemand meer ongedaan worden gemaakt.

Het tweede is dit.

Twee stoeten trokken elkaar tegemoet: de stoet van het leven en de stoet van de dood. En bij de ontmoeting zijn die twee groepen samengesmolten.

Eén stoet ging terug naar de stad.

Jezus Christus overwon!

Weet u, laten we ons maar aansluiten bij die tweede stoet. Want dat is de stoet van het leven! Het is een opgewekte stoet. Onze Heer gaat daar voorop.

Dat betekent niet dat we niet hoeven te sterven. Wij zijn mensen van de tijd, dat is zo. Maar het betekent wel dat we een Heer hebben die naar ons omziet. Die met ons mee wil gaan door het leven heen. Met zijn Geest wil Hij ons leiden, elke dag opnieuw. Ja, het is die Heer, die zelfs de dood heeft overwonnen. Zodat ook wij mogen leven. Zelfs al zijn we gestorven.

Daarom, lof zij U Christus in eeuwigheid,
Amen.